

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0025

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

zocht, dat het touw gebroken is, hetwelk moest dienen om, zoo noodig, de uitstroomingsklep te openen, ten einde de ontvlambare lucht te doen ontsnappen. Indien gij niet op mijnen ballon hadt geschoten en een' scheur in denzelven hadt veroorzaakt, dan zou ik, even als Mahomed, tot op het laatste oordeel, tusschen hemel en aarde hebben kunnen blijven zweven.

Zijn karretje gaf hij edelmoedig ten geschenke aan mijnen stuurman, die aan het roer zat; het overschot van zijn schaap wierp hij in zee. De luchtbol, die reeds door mijnen kogel beschadigd was, was verder door den val naar beneden in stukken gescheurd.

TIENDE HOOFDSTUK.

Vijfde avontuur op zee.

Vermits wij den tijd hebben, mijne heeren, om nog eene flesch koelen wijn met elkander te ledigen, wil ik u eene zeer zonderlinge gebeurtenis verhalen, die mij overkwam, eenige maanden vóór mijne terugkomst in Europa.

De Groote-heer, aan wien ik was voorgesteld door de ambassadeurs van H. H. M. M. de keizers van Rusland en Oostenrijk, zoomede door dien van den koning van Frankrijk, zond mij naar Caïro, en belastte mij met eene zeer

gewigtige zaak, welke zoodanig moest worden uitgevoerd, dat zij altijd geheim bleef. Ik begaf mij in groote staatsie op weg, vergezeld van een talrijk gevolg. Gedurende de reis had ik de gelegenheid, het getal mijner bedienden met nog eenige belangrijke personen te vermeerderen. Op den afstand van slechts eenige mijlen van Konstantinopolen, zag ik een' langen, mageren man, die in eene regte lijn dwars over de velden liep, met eene ongeloofelijke snelheid, hoewel hij aan ieder been een' zwaren looden kogel van minstens vijftig ponden droeg. Door verbazing getroffen, riep ik hem en vroeg: waarheen, mijn vriend, gaat gij zoo haastig? en waarom het loopen moeijelijk gemaakt door zulk eene zwaarte?

— Vóór een half uur, — antwoordde hij, — verliet ik Weenen; ik was dáár in dienst bij een' groot heer, die mij mijn afscheid heeft gegeven. Geen behoefte hebbende aan mijne gewone snelheid, heb ik haar gematigd door deze gewigten, want matigheid geeft duurzaamheid, zoo als mijn meester gewoon was te zeggen.

De knaap geviel mij en op mijne vraag, of hij in mijne dienst wilde treden, gaf hij zonder bedenken een toestemmend antwoord. Wij begaven ons weder op weg, trokken door vele steden en verschillende landstreken.

Terwijl wij langs den grooten weg voortreden, zag ik niet verre landwaarts in, een' man bewegingloos op een grasperk liggen; men zou hebben gezegd, dat hij sliep. Dit was echter het geval niet: hij hield zijn oor vlak tegen den grond, alsof hij de bewoners der onderwereld wilde hooren spreken. »Wat luistert gij daar, mijn vriend?» riep ik hem toe. — Om den tijd te verdrijven, — was

d,
sie
de
en
Op
o-
te
ke
en
ng
d,
jk

ik
ie
de
or
oo

ne
e-
g,

ik
n
p.
k
d
"
as

zijn antwoord, — luister ik naar het groeijen van het gras. — »En hoort gij het?» — Oho, dit is maar eene kleinigheid! — »Kom dan in mijne dienst, mijn vriend. Wie weet, of het niet somtijds goed is, een fijn gehoor te hebben.» — De man rigtte zich op en volgde mij.

Niet ver van dáár zag ik een' jager op den top eens bergheuvels, die zijn geweer aanlegde en in de lucht schoot. »Veel geluk, veel geluk, jager! riep ik hem toe, doch waarop schiet gij? Ik zie niets, dan het blaauw des hemels.» »Oho, — antwoordde hij, — ik beproef deze karabijn, welke mij door Küchenreicher, te Regensburg, is toegezonden. Er zat dáár, op het kruis van den toren te Straatsburg, eene musch, welke ik er heb afgeschoten.

Zij, die mijne liefde kennen voor de edele genoegens der jagt, zullen zich niet verwonderen, als ik hun zeg, dat ik dezen uitmuntenden schutter om den hals viel; en dat ik niets onbeproefd liet, om hem aan mijne dienst te verbinden; het een en ander spreekt van zelf.

Wij vervolgden onzen weg en bereikten eindelijk den Libanon. Dáár zagen wij voor een groot cederbosch een' man, kort en gezet, gebonden aan een touw, hetwelk het geheele bosch omvaâmde. »Wat trekt gij dáár, mijn vriend?» vroeg ik hem. Zijn antwoord luidde: »Ik ben hier gekomen, om timmerhout te hakken; maar ik heb mijn' bijl te huis gelaten, en nu tracht ik mij te helpen, zoo goed als ik kan.» Dit gezegd hebbende, haalde hij het geheele bosch, dat minstens eene halve mijl in het vierkant besloeg, met éénen ruk tegen den grond, alsof het een handvol biesen ware geweest. Gij kunt gemakkelijk raden, wat ik deed; ik zou liever mijn tractement

van ambassadeur hebben opgeofferd, dan dat ik mij dezen snaak had laten ontsnappen.

Op het oogenblik, toen wij den voet zetteden op Egyptisch grondgebied, stak er een zoo geweldige orkaan op, dat ik niet anders dacht, dan met mijne rijtuigen, mijn volk en paarden te zullen worden omgeworpen en weggevoerd in de lucht. Ter linkerzijde van den weg stonden zeven molens op ééne lijn, waarvan de wieken zoo snel draaiden, als het rad der vlijtigste spinster. Niet ver van daar stond een persoon, zoo dik, dat hij voor John Falstaff niet behoefde onder te doen, en die zijn regter neusgat met den wijsvinger van zijne regterhand toedrukte. Zoodra hij onzen nood had opgemerkt en gezien hoe erbarmelijk wij ons tegen den storm verweerden, kwam hij naar ons toe en nam eerbiedig zijnen hoed af, met de gebaren van een' musketier, die zich ontbloot voor zijnen kolonel. De wind was gaan liggen, als door een tooverwerk, en de zeven molens stonden onbeweeglijk. Zeer verwonderd over deze omstandigheid, die mij niet natuurlijk toescheen, riep ik den man toe: »Hé! snaak, wat beduidt dit; hebt gij den duivel in, of zijt gij de duivel in eigen persoon?»

»Verschooning, Excellentie, — zeide hij, — ik maakte slechts een weinig wind voor mijn' meester, den moleenaar, en uit vrees van zijne molens al te snel te doen draaijen, heb ik een mijner neusgaten toegehouden.»

Drommels, — zei ik bij mijzelven, — ziedaar een kostbaar sujet; die knaap daar zal u bij uitnemendheid dienen, wanneer gij te huis gekomen, geen' adem genoeg zult hebben, om al de avonturen te verhalen, die u op

uwe reizen overkomen zijn. Spoedig was onze overeenkomst gesloten; de windmaker verliet zijne molens en volgde mij.

Het werd tijd, dat wij te Caïro aankwamen. Zoodra ik mijne zending naar behooren had vervuld, ontdeed ik mij van mijn gevolg, dat mij thans nutteloos was geworden, met uitzondering van mijne nieuwe aanwinsten, en ik besloot alleen, als een gewoon particulier, met hen de terugreis te maken. Dewijl het weder buitengemeen prachtig en de Nijl schooner was, dan men het kan zeggen, kwam ik tot het besluit, om eene bark te huren en daarmede de rivier tot aan Alexandrië op te varen. Alles ging naar wensch, tot op het midden van den derden dag.

Gij hebt ongetwijfeld wel gehoord, mijne heeren, van de jaarlijksche overstromingen des Nijls. Op den derden dag, gelijk ik zeide, begon de Nijl te wassen met eene buitengewone snelheid, zoo dat, den volgenden dag, het land, over eene oppervlakte van eenige mijlen, ter wederzijde der rivier geheel overstroomd was. Op den vijfden dag, na het ondergaan der zon, bleef mijne bark vast zitten in het een of ander, wat ik voor biezen hield. Maar den volgenden morgen, toen het dag was, zagen wij ons omringd door amandelboomen, volgeladen met vruchten, die volkomen rijp waren en overheerlijk smaakten. Het peillood teekende zestig voeten boven den grond; er was geen middel, om achteruit of om vooruit te komen. Omstreeks acht of negen ure, voor zooveel ik naar de hoogte der zon kon oordeelen, stak er een valwind op, die ons vaartuig op zijde wierp; het schepte veel water en zonk bijna onmiddellijk..

Wij waren zoo gelukkig van ons allen te redden. Wij telden acht volwassenen en twee kinderen, en hielden ons vast aan de takken der boomen, die sterk genoeg waren, om ons te dragen, maar niet sterk genoeg, om onze bark boven te houden. Wij bleven drie dagen in dezen toestand en leefden uitsluitend van amandelen; terwijl ik wel niet behoef te zeggen, dat er overvloed was van het noodige, om onzen dorst te lesschen. Drie en twintig dagen na ons ongeval begon het water te zakken met dezelfde snelheid, waarmeê het was gestegen, en den zesentwintigsten konden wij weder onzen voet op de aarde zetten. Het eerste voorwerp, waarop ons oog viel, was onze bark; zij lag ongeveer twintig roeden van de plaats, wáár zij gezonken was. Na onze kleederen in den zonneschijn te hebben gedroogd, namen wij de noodige proviand uit ons vaartuig en begaven wij ons op marsch, om onzen weg terug te vinden. Volgens de meest naauwkeurige berekening waren wij meer dan vijftig mijlen ver landwaarts in van de rivier afgedreven. Op het einde van den zevenden dag bereikten wij hare oevers weder, wáár wij zoo gelukkig waren, eenen Bey aan te treffen, wien wij ons avontuur verhaalden en die met de meeste heusheid ons van al het noodige voorzag en zijne eigen bark met de vereischte roeijers ter onzer beschikking stelde. Eene reis van zes volle dagen bragt ons te Alexandrië, wáár wij ons voor Konstantinopolen inscheepten. Dáár aangekomen, werd ik op eene buitengewoon gunstige wijze door den Grooten-heer ontvangen en ik genoot de eer van den harem te mogen zien, werwaarts Z. H. zelf mij vergezelde, met vergunning, zoo vele dames te kie-

zen, als ik wilde, zelfs zijne favorites niet uitgezonderd. Vermits dit geheel streed met de Europesche zeden en ik daarenboven vrouw en kinderen had, bedankte ik in de meest beleefde bewoordingen voor dit gulle aanbod, te meer, omdat ik het niet zou kunnen vergelden, indien de Sultan mij, bij gelegenheid, eens op mijn kasteel mogt komen bezoeken.

ELFDE HOOFDSTUK.

Zesde avontuur ter zee.

Sedert mijne terugkomst uit Egypte was ik doen en laten bij den Grooten-heer. Zijne Hoogheid kon niet leven zonder mij en verzocht mij dagelijks, om bij hem te dineren en te souperen. Ik moet bekennen, mijn heeren, dat de keizer der Turken, onder alle potentaten der wereld, degene is, die zijne gasten het best onthaalt, althans wat het eten betreft, want met opzigt tot het drinken weet gij, dat Mahomed zijnen geloovigen den wijn verbiedt. Derhalve moet men niet rekenen op een goed glas van dit vocht, als men eet bij eenen Turk. Maar hoewel de zaak niet openlijk wordt gedreven, heeft zij niettemin dikwijls in het geheim plaats, en ten spijt van den Koran verstaat menige Turk het ledigen van eene flesch, even